

Oluf Pedersen: Jeg skal ikke her komme ind paa den højtærede Statsministers kloge Udtalelser om Grundskyld. Vi venter blot paa at faa disse Ord omsat i praktiske Lovforslag. Men det ærede Medlem Hr. Grønning talte om, at man skulde gøre visse Produktioner lønnende, og kom her ind paa Spørgsmaalet om Lucerne. Det giver mig Anledning til at spørge det ærede Medlem, om det er Meningen, at vi skal have en kunstig Pris paa Lucerne, eventuelt ved Hjælp af Valutacentralen. Ifølge den gældende Ordning med Hensyn til Korntold, som man mærkeligt nok ikke har ophævet trods den ringe Høst, kan der paalægges Told, naar Priserne er lave. Trods Prisorhøjelsen har man paa enkelte Omraader endnu Korntold, men man har mærkeligt nok, efter mit Skøn ogsaa i Strid med Korntoldordningens Bestemmelser, en lille Told paa Lucerne. Er det Meningen, at den Told skal forhøjes, eller at man helt vil stoppe for Indførselen af tørret Lucerne? Eller hvad er Meningen med, at man her ved Behandlingen af Valutacentralen sætter ind paa dette Raastofspørgsmaal? Mener man, at danske Landmænd dyrker Jorden daarligt, eller hvad er i det hele taget Begrundelsen for, at man rejser Spørgsmaalet om Forsyningen af Landbruget med Raastoffer? Er det ikke saadan, at de Raastoffer, der indføres, i dette Tilfælde Korn og Foderstoffer, er nødvendige? Jeg ser, at man rejser Problemet baade i den radikale og den socialdemokratiske Presse; man siger, at nu skal der stoppes for Kornindførselen. Hvad er Meningen? Skal Kreaturerne slaas ned eller sultes? Det kunde være rart at faa det klaret, naar det ærede Medlem Hr. Grønning nu er kommet ind paa Problemet.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. Rager kom i sine Udtalelser med en Bemærkning om, at Industrien var blevet angrebet, fordi den udnyttede den Beskyttelse, der er skabt gennem Valutacentralen. Jeg tror, det er en Misforstaaelse. Det er jo ikke Erhvervslivet, man skal angribe for, at der ved Lovgivningsforanstaltninger indføres uheldige Forhold. Derfor har vi fra vor Side, saa vidt jeg har hørt og set, ikke angrebet de Erhverv i vort Land, som arbejder med den bestaaende Ordning, men de Partier og den Regering, som gennemfører en saadan Ordning. Det er dem, der har Ansvaret for den, og ikke de Erhverv, der virker og arbejder under den Ordning, der er skabt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) fremkom med den Udtalelse, at Hovedformaalet med Valutacentralen i dens Begyndelse var at holde Kronen højt. Dette er efter min Opfattelse urigtigt. Hovedformaalet og for saa vidt næsten det eneste Formaal var at varetage vore Handelsforbindelsers Interesser og søge Afsætning i størst mulig Udstrækning til Udlandet.

Den højtærede Minister kom, synes det mig, temmelig let om ved en Række af de Bemærkninger, jeg havde gjort i min første Tale. Jeg skal slet ikke opholde mig ved, at Ministeren sagde, at jeg ikke havde forstaaet Socialismens Idé. Jeg mener dog at have forstaaet saa meget, at det, der er Kærnen i den, er, at det offentlige, at Staten gennem sin Lovgivning og Administration skulde have en meget betydelig, ja, størst mulig Kontrol og Indseende med Erhvervslivet, og derfor udtalte jeg min Forbavselse over, at man, naar man nu havde faaet et Instrument, hvorigennem man kunde øve en saadan Indflydelse, saa var misfornøjet dermed og vilde have det afskaffet; og jeg tilføjede, at efter Regeringens Gerninger at dømme troede jeg ikke rigtig paa dette Ønskes Oprigtighed. Denne min Opfattelse synes jeg de foreliggende Kendsgerninger, Lovforslag og Administration, i meget høj Grad underbygger.

Den højtærede Handelsminister svarede, saa vidt jeg forstod, slet ikke paa Spørgsmaalet om, hvordan den hidtidige Priskontrol var administreret, hvad man havde foretaget sig, hvordan man havde udnyttet den, og i hvilke Tilfælde man havde maattet gribe ind. Derimod svarede Ministeren paa Spørgsmaalet om Diskontoen. Af Ministerens Fremstættelsestale fik jeg det bestemte Indtryk, at Ministeren fralagde sig alt Medansvar for Diskontoforhøjelsen. Nu forstaar jeg ham imidlertid saadan, at han ikke havde fraraadet den, men under de foreliggende Forhold havde godkendt den. Men dermed har Ministeriet og Regeringen altsaa godkendt Diskontoforhøjelsen og har derfor ogsaa Medansvar for den.

Ministeren vilde forsvare Udvidelsen af sine Beføjelser med, at han i Virkeligheden ikke fik mere, end han gennem den hidtidige Administration havde haft. Det er muligt, men Beføjelserne er mere vidtgaaende end i den gældende *Lov* — og det er det, jeg har paapeget. Det viser sig altsaa, at man gennem Administrationen i Virkeligheden kan gaa ud over det, som Loven fastsætter; nu er Lovens Bestemmelser blevet udvidet, men der er jo ingen, der garan-